

Goda Gábor

Noé Trilógia (1997-1999)

84 SOR

A KERTBEN

1. Egyszer összetűzésbe kerültem az Istennel.
2. Ő húzta a rövidebbet.
3. Pellengérré állítottam,
4. sokat beszéltem róla,
5. aztán kiűztem a Kertből...
6. Magamra maradtam...
7. Sok mindent történt azután...
8. Nem emlékszem.
9. Nem sokkal azután, hogy Őt kiűztem a Kertből,
10. szita keletkezett a szívemen.
11. Eleinte csak apróbb szégyenek zuhantak át a szitán a feledésbe.
12. Később a szita egyre ritkult,
13. mígnem egy fekete lyuk tátongott a helyén.
14. Ezen a fekete lyukon az érzéseim észrevétlenül mind eltűntek.
15. Nem okoztak fájdalmat...
16. és nem is szégyelltem magam többé.

17. Igen azt hiszem felnőttem.
18. Most már tudok vigyázni magamra.
19. Nem kell félnem magamtól...
20. és gyerek lehetek újra,
21. mert van, aki vigyázz rám.
22. Én magam.
23. A saját gyerekeim vagyok.
24. Anya lettem, a saját anyám.
25. A térdemre ültetem magamat.
26. Így vigyázok arra a kislányra,
27. aki én vagyok.
28. A torony leomlott,
29. de a kövek épek.

30. A Teremtő nem ment messzire.
31. Bennem bújt el.
32. Így tűnt el a szemem elől...
33. Ezért aztán amikor... mégis,...felsejlett bennem valami érzés, ...
34. olyankor Ő sóhajtozott bennem.
35. Ő szégyellte magát helyettem...

36. A szívemen keletkezett szitán átjárt Ő lehelete...
37. Így keletkezett a szél,...
38. a lehelet,
39. a fuvallat,
40. a szellő,
41. a vihar,
42. a sirokkó,
43. a tornádó...
44. Ha arcomat tükörképemmel el is takarom,
45. a széltől nem rejtőzhetek el.
46. Átjár rajtam, átlát rajtam.
47. A világ az én tükörképem.
48. Amilyen vagyok, olyan a világ.
49. Ha a világot nézem és gonosznak találom, ...
50. csak magamat látom ilyen sötéten.
51. Utolsó leheletem örökre elhomályosítja a világtükröt.
52. Halálommal nem én, csak tükröm törik össze.

A MAGÁNY HÁROMSZOROS BIZONYÍTÉKA

53. Egy:
54. Az a gondolat hasított belém,
55. hogy én vagyok Isten.
56. De nem csak hogy bennem él.
57. Én magam vagyok Isten.
58. Szentségtörés?
59. Tudom, félni is kezdtem.
60. Kettő:
61. Rádöbbsentem, hogy minden ember én vagyok.
62. Minden emberben önmagamat látom viszont.
63. Na, ekkor kezdtem magam igazán egyedül érezni.
64. Három:
65. Megértettem, hogy a világból egyedül én hiányzom.
66. A világot nézve,
67. a saját tekintetemet sosem láthatom. ...
68. Ó a tükör.
69. Nem engem, csak a magányomat tükrözi.
70. Az egész világ én vagyok
71. és mégis hiányzom belőle.
72. A kiúzetett Teremtő Isten én vagyok.
73. Mi egymást teremtettük és egymást úztuk el.
74. Ez a magány háromszoros bizonyítéka.

EGY DIVATBEMUTATÓ VÉGE

75. Majd amikor meghalok,
76. a bennem lakó, száműzött Isten elhagy,
77. hogy újra szemtől szemben állhassunk egymással,
78. mint régen, a Kertben.
79. Amikor Ő kiszakad belőlem
80. és a lelkem hasad,
81. olyankor nagy fájdalmat érzek majd...
82. és fájdalomban akkor én is azt kiáltom:
83. „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?!”,
84. és ez így van jól.

Zsoltár

„Én Istenem, én Istenem
Miért hagytál el engem”
Távol van tőlem a segítség
pedig jajgatva kiáltok

Elhullajtott könnyeimet síratom
A félelemtől rettegek

Hatalmas Úr pillants reám
Ki éppen megszülettem
Éppen megszülettem
Éppen megszülettem

Ó, Uram ne légy távol
Erősségem siess segítségemre
Múlandó érzéseim épp, hogy megszülettek
máris sírjuk mellett énekelek

Elültetted bennem a tagadást
S hogy belássam téves gondolataimat
előbb ki kellett mondanom azokat

Kettészakadtam
Ellenfelekké lettünk a testemben
Egyik kezünkkel egymásra sújtunk a sötétben
A másikkal egymást támogatjuk
Szerető ölelés és halálos roppantás
Egyazon mozdulat

Nem ismertem magamat
Nem ismertem természetem
Nem tudtam úgy dönteni

ahogy végül cselekedtem

Akaratom és Sorsom egymástól elszakadtak
Eltévedtem magamban

Tévútjaimat be kellett járnom
Hibáimat meg kellett cselekednem

Kísértés és elbukás mind közelebb vezetett Hozzád
Eltaszítottál, hogy még jobban vonzódjak
Buktatókat állítottál, hogy elesve és felállva
a szüntelen tápázkodásban lassan megerősödjek

Most itt vagyok kiterítve, ítéletre várva
Lelkem sivatag:
Az időben kietlen, szárazság tengere
Sakálok és keselyűk hona
Az időn túl széllel utazó, dűnéket ringató
Mindent befogadó hullámozás

Uram segíts, mutass irányt
Követlek Téged magamhoz
Fel, Feléd mutatok, de Te nem vagy látható
Csak ujjam, a Tereád mutató
Vándor vagyok vándor
Hitem lépteimben van

Mindenség ura tekints reám
Szabadíts meg az árnyékomtól
Tekintetemmel világítom meg azt, amit látok

Hol fény születik - nem vagyok
Hol célba ér - ott meghalok
Ahol a fény, ott a vakság
S csak távolabb a világosság

„Meghallgattál
Bevégeztetett”

Ego monológ

Én nem vagyok akárki. Én én vagyok. Én vagyok az Én. Tessék, tessék! Most elmondom, mi bánt engem. Most elmondom. Tessék. - Az bánt, hogy rám telefonálnak, becsöngetnek leveleket küldözgetnek, az engedélyem nélkül megszólítanak az utcán és kérdezősködnek. - Jó, hogy hozzám nem érnek. A jelenlévők természetesen kivételek. De vegyünk például egy ... egy akárkit. Testem illatát beszívja abba az otromba orrába és isteni leheletemet pedig tüdeje sötét barlangjaiban megbűzösíti. Undorító! Megszólít! Csak mert kíváncsi vagy éppen

unatkozik! Éppen magammal töltöm az időmet és legbensőbb köreimben tágítom ki a világegyetemet, amikor beleszól a fülembé. Hangot, sőt értelmezhető és ezért különösen zavaró szavakat hallat bele a fejembe. Kizökkenti agyamat önfeléd és ihletett tevékenységéből. De ez még semmi. Van ennél szofisztikáltabb agresszió is. Rám néz. Egy Valaki. Hogy jön ez a sok varangy, senkiházi, ízléstelen, töppeteg lelkületű szörnyszülött, hogy bármikor, az én megkérdésem és engedélyem nélkül RÁM pillantson. Egyszerűen átnéz az utca túloldaláról és lát engem. Tekintetével hozzám ér. Pillantásával nyalogat vagy éppenséggel belém rúg. Komolyan mondom elhánynom magam. Szerintem ez bűncselekmény, az ember személyes jogainak tökéletes semmibevevése. Ha rajtam múlna sok év börtön járna érte. Ott aztán nézhetné a falat, beszívhatná a dohos levegőt, tapogathatná azzal az ostoba tekintetével az érdes és hideg rácsokat. Nem véletlen, hogy komolyabb kultúrákban egy magát valamire tartó méltóság lefüggönyözve vagy fátyolban járt a nép között. Aki pedig Reá mert pillantani az halál fia volt. - Á, de most itt minden szétzüllött. Nem lehet végigsétálni az utcán, anélkül, hogy a magányomba érzékszerveikkel bele ne taposnának. Egyáltalán hogy mernek engem érzékelni? Alattomos banda. Ez engem sért, ez nekem fáj, teljesen el vagyok keseredve. Na viszont látásra. Vagyis hogysisne. A soha viszont nem érzékelésre. Pá.

A túlvilág kapujában

- Mi a neved?

- Vándor, ... Csillag vándor, ... Orfeusz, ... Ozírisz, ... Gábor, ... Goda Gábor, ... Ember, ... Férfiember, ... Szerelmem, Gyermekem, Szemétláda, Csillagom, ... Nem tudom.

- Mi ez?

- könyv, ... napló, ... a Sors könyve, ... az Élet könyve, ... Az életem könyve, ... Mindenkinek benne van a neve, ... Nem tudom. ...

A nevem én vagyok.

Életét nevem

belőlem szövi,

mert „vagyok aki vagyok”.

Az vagyok, ki itt áll szemben.

Nevem az, amit éppen cselekszem.

Most így hangzik:

Ki téged lát,

Ki hozzád szól.

Hangom fehér árnyéka a szónak,

A tegnap vagyok és a holnap.

Efemer ember vagyok, az örök

Életem útja írta le a nevem,

ki halott, mind tudja hol a helyem.

Poci bácsi meséje (bábszínház a pocakban)

Valamikor régen, még emberemlékezet előtt élt egyszer egy király. Messze földön a legbölcsebb király volt. Volt három fia.

Egy napon a király érezte, hogy élete fonala a vége felé hajlik, halálának pillanata lassan elérkezik. Hívatta fiait, hogy beszélni kíván velük.

A palota tróntermében ültek mind a négyen, csendben: a király, a legidősebb, a középső és a legkisebb fiú.

Hosszú hallgatás után a király végül így szólt.:

- Fiaim, én hamarosan meghalok. Akkor majd egyikőtök az én uralkodói helyembe lép, hogy az ország jólétének gondját viselje. Nagyon nehéz a döntés, mert mind a hárman egyformán kedvesek vagytok az én szívemnek. Ezért egy feladatot tűzök ki nektek. Amelyikőtök azt megoldja, az legyen az én utódom. - Nézzétek milyen hatalmas ez a trón terem és hogy milyen magasan függ a kupolája. A ti feladatotok az, hogy ezt a termet megtöltsétek, az aljától a kupola csúcsáig. Hogy mivel? Azt rátok bízom. De mindezt egy nap alatt, az éjféλι harangszóig kell teljesítenetek.

Másnap igen korán, egy álmatlan, gondterhelt éjszaka után ébredt fel a legidősebb fiú. Azon törte a fejét, mivel tudná a termet ilyen gyorsan megtölteni, de megoldást sehogy sem talált. Céltalanul indult útnak. Mélyen elgondolkodva mendegélt, maga sem tudta merre. Egyszer csak arra eszmélt fel, hogy sarka homokba süllyedt, s mikor körültekintett a tengerparton találta magát. Szívét hirtelen öröm járta át. Ameddig a szem ellátott mindenhol rengeteg homok volt a tengerparton. Sietve összehívta a környéken élő összes alattvalót és megparancsolta, hogy embert és állatot nem kímélve szállítsák a homokot a királyi palota tróntermébe. Így is történt. Újból és újból rakták meg a szekerek százait homokkal az alattvalók és a verejtéktől habzó állatok csak húzták nehéz terhüket át a száraz, forró rónaságon a tengerparttól a palotáig - egész álló napon át. De hiába. Éjfélre még a negyedéig sem telt meg a hatalmas trónterem.

A középső fiúra került a sor. Már napfelkelte előtt felébredt, de megoldást ő sem talált. Szomorúan nézett ki az ablakon a távoli mezők felé. Ahogy a felkelő Nap az eget vörösre festette, a távolban aranyló, embermagas szénakazlak százait pillantotta meg, melyek szépen, rendben sorakoztak a mezőn. Megörült a középső fiú. Sietve összehívta a környéken élő összes alattvalót és megparancsolta, hogy embert és állatot nem kímélve szállítsák a szénakazlakat a királyi palota tróntermébe. Így is történt. Újból és újból rakták meg a szekerek százait kazlakkal az alattvalók és a verejtéktől habzó állatok csak húzták nehéz terhüket át a száraz, forró rónaságon a mezőtől a palotáig - egész álló napon át. De hiába. Éjfélre még a feléig sem telt meg a hatalmas trónterem.

A legkisebb fiúra került a sor. Hosszú és mély alvás után ébredt fel, ugyanabban az órában, mint azelőtt mindig. A reggelt a palota kertjében töltötte, majd teljesítette minden egyéb napi kötelességét, ugyanolyan gondossággal, mint azelőtt bármikor. A déli óráktól az este beálltáig sem tett semmi rendkívülit és gondtalanul töltötte el estebédjét testvéreivel és apjával, a Királlyal. Ezen mindenki nagyon csodálkozott. Senki nem tudta elképzelni, hogy a legkisebb fiú miben töri a fejét, hogyan akarja a feladatot teljesíteni.

Kevéssel éjfél előtt a fiú belépett a trónterembe. Bent olyan sötét volt, hogy az orráig sem láthatott az ember. S mikor az óra éjféلت ütött a Királyfi gyertyát gyújtott. És fény töltötte meg a hatalmas tróntermet.

Így lett a legkisebb fiú bölcs királya országának, melyet a mindent betöltő fény segítségével kormányzott szeretettel és igazságosan.

Mozdulatlan utazás

A torony leomlott,
de a kövek épek.